

РЕШЕНИЕ

№ 3860

гр. София, 05.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11222** по описа за **2024** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. С. З., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Й. П. Й. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, срещу Решение № 3029 от 26.06.2024 г. по нахд № 16598/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 97-и състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-024903 от 18.10.2023 г., издадено от началник група в отдел «Пътна полиция» на СДВР, относно наложени му на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП административни наказания «глоба» в размер на 3000 лв. и «лишаване от право да управлява МПС» за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

Касаторът поддържа, че решението е постановено при неправилно приложение на материалния и процесуален закон и неправилно интерпретиране на доказателствата по делото. Твърди, че отговорността му е ангажирана без да е доказана по безспорен начин неговата вина. Счита, че районният съд не е изложил мотиви по възраженията му, като не е съобразил събраните писмени и гласни доказателства, а е кредитирал единствено показанията на актосъставителя, без да прояви активност за изясняване на спора от фактическа страна. В тази връзка поддържа, че СРС е следвало да изиска от Столична община записите от технически средства за видеонаблюдение за превенция

и разкриване на нарушения на обществения ред, каквито съществували по цялото протежение на [улица]. Такива записи следвало да бъдат изискани още преди ангажиране на административнонаказателната му отговорност. Неизпълнението на това задължение освен нарушение на правото му на защита, обосновавало и недоказаност на вмененото нарушение. Излага конкретни несъответствия между свидетелските показания, които също били в подкрепа на тезата му за недоказаност на нарушението – разлика в основни факти като място и време на извършване на нарушението. Изложеното обосновавало недоказаност на мястото на извършване и на установяване на нарушението, при вменени две административни нарушения, които следвало да бъдат описани поотделно, което разколебавало и качеството на непосредствени очевидци на разпитаните свидетели. Навежда довод за нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН поради непосочване в АУАН и НП на мястото на извършване на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават. Счита, че в АУАН и в НП е следвало да бъде описано точното местоположение на контролните органи, за което да се приложат доказателства. Твърди, че районният съд неправилно не е отчел многобройните възражения за съществени процесуални нарушения при издаване на НП. Поддържат се всички доводи, изложени във възражението срещу АУАН. Претендира се отмяна на решението на СРС и на потвърденото с него НП и присъждане на разноски.

Ответникът началник група в Отдел «Пътна полиция» - СДВР, оспорва касационната жалба в писмени бележки от 20.01.2025 г., чрез юрк. В. П.. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, възприетата по реда на чл.220 АПК фактическа обстановка, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна СРС е приел, че на 23.06.2023г., около 21:25 часа, в [населено място], М. С. З. управлявал лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], като бил придружаван от свидетеля Б. П. Б.. На кръстовището на [улица]и [улица]водачът З. не съобразил поведението си с поставения пътен знак „Г4“, указващ посока за движение направо или надясно, като извършил маневра обратен завой, продължавайки движението си по [улица]в посока [улица]. След което, движейки се по същия булевард с посока от [улица]към [улица], жалбоподателят форсирал двигателя и с последователно завиване наляво и надясно извел автомобила извън контрол, което довело до загуба на сцепление на задните гумите. Действията на водача били възприети непосредствено от свидетелите И. С. С. и И. Г. Т. - полицейски служители в 03 РУ-СДВР, които по същото време се движели със служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] и последвали управляваното от жалбоподателя МПС. След подаден светлинен и звуков сигнал водачът бил спрял за проверка на [улица]срещу № 62 А, в близост до кръстовището с [улица].

Свидетелят И. С. - на длъжност ст. полицай при 03 РУ-СДВР, съставил срещу М. С. З. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 353334 от 23.06.2023 г. за извършени нарушения на чл.6, ал.1 от ЗДвП и на чл.104б, ал.2 от ЗДвП. Нарушителят се запознал със съдържанието на акта, вписал собственоръчно възражения в него и отказал да подпише същия, което било удостоверено с подпис на един свидетел. Получил обаче лично препис от акта. В законоустановения срок

постъпило писмено възражение с подробни доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липса на извършени нарушения от фактическа страна.

Въз основа на съставения АУАН и като счел възражението за неоснователно, началник група в отдел „Пътна полиция“ - СДВР издал атакуваното Наказателно постановление № 23-4332-024903 от 18.10.2023 г., с което на основание чл.183, ал.3, т.5, пр.1 от ЗДвП на М. С. З. било наложено наказание глоба в размер на 30 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП, както и на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП била наложена глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

Като е кредитирал показанията на свидетелите С. и Т. като последователни, житейски логични и кореспондиращи помежду си и със събраните по делото доказателства, съдът е приел за доказано вмененото нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП. Съдът не е открил твърдения от жалбоподателя противоречия между показанията на свидетелите С. и Т., а напротив – посочил е, че те са възприели непосредствено както извършената маневра обратен завой, така и осъществяването на т.нар. „дрифт“ от жалбоподателя З., извеждайки автомобила извън контрол с поднасяне на задната му част. И двамата последователно твърдели, че са се движили със служебния автомобил на МВР с видимост към процесното МПС, с което се явявали свидетели-очевидци на извършените нарушения, като в хода на съдебното следствие в достатъчна степен изясняват релевантната фактическа обстановка, имат добре съхранен спомен, поради което не било изначално необходимо да има видеозаписи за несъмненото установяване на вмененото на З. нарушение. Установено е едно разминаване в показанията на служителите относно мястото на извършване на нарушението „дрифт“, което районният съд отдал на изминалия период от време и естеството на служебните им задължения. Обосновал е, че разминаването между посочения в АУАН час и отразения в справките е незначително и не води до твърдяната от жалбоподателя неяснота. Съдът е кредитирал писмените доказателства относно движението на служебния автомобил, както и проект за организация на движението на [улица], според който в района на кръстовището с [улица]има поставен пътен знак „Г4“, указващ посока на движение направо или надясно.

От материална страна СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и в предписаната форма по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Не е установил несъответствие с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, вкл. с оглед подробното описание на маршрута на процесното МПС по [улица], посредством което е приел за индивидуализирано с необходимата конкретика мястото на извършване на нарушението. СРС намерил за спазена процедурата по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, доколкото отказът на лицето да подпише акта е установен с подписа на един свидетел. С оглед собственоръчно вписаните от З. в АУАН подробни възражения, въззивният съд приел, че жалбоподателят е бил надлежно запознат с административнонаказателното обвинение и не е накърнено правото му на защита.

Относно вмененото нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП районният съд намерил за правилно приложен материалния закон, респ. за доказано, че жалбоподателят З. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото административно нарушение. СРС е приел, че нарушението е извършено виновно, при форма на вина пряк умисъл, тъй като жалбоподателят, в качеството си на водач на МПС, съзнателно

е използвал път, отворен за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с предназначението му за управление на МПС с цел превоз на хора и товари, като е целял загубата на сцепление на гумите на автомобила. Приел за правилно приложена санкционната разпоредба на чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП, съответно наложените в абсолютен размер административни наказания - глоба в размер на 3000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. Предвид императивната забрана на чл.189з от ЗДвП приел разпоредбата на чл.28 от ЗАНН за неприложима в случая.

Обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на обжалваното НП. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правнорелевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, при мотивирано посочване кои от тях се кредитират и защо. Противно на доводите на касатора районният съд е обсъдил възраженията му, вкл. тези по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, които касаят общи процесуални нарушения, на които с обжалваното решение е даден правилен, задълбочен и изчерпателен отговор.

Обосновано въззивният съд е кредитирал показанията на свидетелите – очевидци и служители на ОЗ РУ-СДВР, които непосредствено са възприели нарушенията и са извършили полицейска проверка на водача на процесния автомобил.

Показанията на св. С. са изключително детайлни: „При обход на маршрута със служебното МПС се движехме по [улица], като посоката ни на движение беше от [улица]към [улица]. Приближавайки кръстовището към „С.“, забелязахме лек автомобил „БМВ“, който с много силно форсиране на двигателя и въртене на задните гуми на МПС, обърна посоката на движение. Автомобилът беше насочен към [улица], с посока от [улица]към [улица]и обърна посоката на движение със силно форсиране и поднасяне на автомобила и се насочи към посока [улица]. Служителите последвали процесното МПС с включен светлинен и звуков сигнал и го спрели на кръстовището на [улица]и [улица]. За установените две нарушения бил съставен АУАН - по чл. 6 ЗДвП за несъобразяване с пътните знаци, защото на кръстовището на [улица]и „Инж. И. И.“ има пътен знак, според който посоката на движение е на право или надясно, а автомобилът направил обратен завой, и по друга разпоредба - чл. 104б, за това, че използва отворените пътища не по предназначение».

При разпита си пред СРС, в о.с.з. на 28.02.2024 г., св. С. подчертава: «При обратния завой се поднесе автомобила и след последването също се наклони и се поднесе, но

не помня на коя страна». В допълнение, св. С. посочва, че нарушението е възприето от служителите при движението им със служебно МПС по [улица], с посока на движение е от [улица] към [улица], последната пряка преди да излязат на [улица], когато възприели извършването на маневрата обратен завой. Св. С. възприел шум от свирене на гуми, което насочило вниманието му към булеварда, вероятно секунди след това възприел маневрата обратен завой. Обратният завой бил извършен на [улица].

Според св. Т., на процесната дата бил съвместно с колегата С. на [улица] към [улица], когато забелязали автомобил „БМВ“, който направил обратен завой на светофара при знак, който упоменава посока направо и надясно. След като последвали автомобила, той бил спрял за проверка на [улица]. Според свидетеля Т. автомобилът се намирал на [улица] към [улица], като при маневрата десен завой на светофарната уредба, автомобилът бил изведен от контрол и се поднесъл в задната част наляво и надясно. Автомобилът бил с посока от [улица] към [улица], след което направил обратен завой и служителите тръгнали след него към [улица]. На самия десен завой св. Т. възприел, че автомобилът се извежда извън контрол.

Обосновано районният съд е отбелязал противоречието в показанията на свидетелите очевидци С. и Т., като правилно е дал вяра по казанията на С., които са житейски логични и подкрепени от другите доказателства по делото. Вниманието на свидетелите било привлечено от шум и свистене на думи, при което възприели маневрата «обратен завой». Това ги принудило да последват автомобила, при което св. С. възприел, че след форсирането за маневра «обратен завой» автомобилът продължил движението си като се «поднасял», т.е. при загуба на сцепление на задните автомобилни гуми, както е посочено в АУАН и НП. Логично разликата между свидетелските показания е обяснена с изминалия период от време и многобройните служебни задължения на служителит във връзка с възприети ПТП с различна фактическа обстановка.

В АУАН З. вписал възражение, че «колата не е форсирана и извеждана извън контрол». Вместо това оспорил, че полицаите са били на споменатите адреси и са могли непосредствено да възприемат вменените му нарушения. Предоставил и пространно писмено възражение по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН, в което изложил общи доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при съставяне на АУАН, вкл. че служителите не са присъствали на мястото на извършване на нарушенията. Оспорил тяхното извършване, като пожелал извършването на допълнително разследване от страна на административнонаказващия орган по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН.

Във връзка с възражението е изготвена докладна записка рег. № 227р-21043 от 15.09.2023 г. от ст. пол. И. С.. След детайлно описание на движението и местоположението на служебния автомобил в документа С. посочва, че процесният автомобил е извършил маневрата «обратен завой» при движението си по [улица], с посока от [улица] към [улица]. След обръщане на посоката на движение, по [улица], с посока от [улица] към [улица], водачът предприел форсиране на МПС-то и с последователни завои вляво и вдясно, довел автомобила до загуба на сцепление на задните автомобилни гуми». След възприемане на тези нарушения, служителите последвали автомобила с включен звуков и светлинен сигнал, като при движението им с около 50 км/ч другият автомобил се отдалечавал. На пешеходната пътека, разположена пред 30-то СУ на [улица] забелязали видимо възмутени граждани, вкл.

майки с деца, които сочели автомобила и викали. Когато спрели и установили самоличността на водача, представили му се и го запитали за причината за форсирането и извеждането на автомобила извън контрол, водачът заявил, че ABS-системата на автомобила давала проблеми. В докладната записка служителят С. потвърждава, че са присъствали при установяване на процесните нарушения. Последното твърдение е доказано в производството пред СРС посредством GPS-разпечатка от движението на служебния автомобил.

Обосновано при визираната доказателствена съвкупност районният съд не е кредитирал показанията на св. Т. в частта им, че нарушението «дрифт» е извършено непосредствено на десния завой на [улица]. Изпълнението на визираната маневра, при която се изчакват попътни преминаващите пешеходци, не предполага форсиране на двигателя и извеждане на автомобилните гуми извън контрол, още повече, че към този момент полицейските служители вече са подали звуков и светлинен сигнал за проверка, при което вероятно са възприети от водача, който не би допуснал други нарушения на правилата за движение по пътищата.

Свидетелят на жалбоподателя Б. П. Б. установява, че на процесната дата, около 21:30 часа, М. го взел от [улица], където живеел свидетелят. Направил обратен завой по [улица]с посока МОЛ С.. При маневра завой на дясно към [улица]свидетелят чул полицейски патрул, с включен звуков и светлинен сигнал. След като М. спрял за проверка, полицаите дошли и започнали да се заяждат, че са карали бързо. Обяснили им, че са «дрифтили, но това не било така». Според св. Б. автомобилът не е поднасял, не е спирал или потеглял по-рязко. Освен местоположението на проверката, правилно показанията на този свидетел не са кредитирани, като такива на заинтересовано лице в полза на жалбоподателя З..

При безспорна доказаност на качеството на проверяващите служители на очевидци, които непосредствено са възприели и установили процесните нарушения, следва да бъде потвърден като правилен и крайният извод на въззивния съд за доказаност от обективна и субективна страна на вмененото нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП, който забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Противно на твърденията на касатора, нарушенията са описани единно и безпротиворево в АУАН и НП, в които по несъмнен и категоричен начин е обективизирана волята на актосъставителя и АНО, че двете нарушения са извършени на различни места. Това е така поради тяхното подробно описание – първоначално, на кръстовището на [улица]и [улица]водачът извършил забранена маневра «обратен завой», след което, непосредствено след извършването на обратния завой и продължавайки да се движи по [улица], в участъка между [улица]и [улица](чрез указаната посока) умишлено форсирал автомобила, с довеждането до загуба на сцепление на задните автомобилни гуми. Изложеното е достатъчно, за да се конкретизира мястото на извършване на двете нарушения по начин, който не е затруднил правото на защита на уличеното лице да разбере вменените му нарушения. Последното се установява и от подробните му възражения в АУАН и по реда на чл.44, ал.1

от ЗАНН.

По изложените съображения доводите на касатора за недоказаност на мястото на извършване и на установяване на нарушенията, както и за нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН поради непосочване в АУАН и НП на това място, са неоснователни, както правилно е посочил в обжалваното решение и районният съд. Обосновани са и изводите на решаващия съд за незначителната разлика между минутите на движение на служебния автомобил по справка рег. № 227р-6303 от 13.03.2024 г. и отбелязания час на извършване на нарушението «около 21:25 часа» в АУАН и НП, която не може на самостоятелно основание да обоснове незаконосъобразност на НП.

Според докладна записка рег. № 227р-21043 от 15.09.2023 г. на ст. пол. И. С. камери за видеонаблюдение има на кръстовищата на [улица]с [улица]и [улица], както и на кръстовището на [улица]с [улица], които са неотнорми към вмененото нарушение по чл.104б, т.2 от ЗДвП. Тази информация се потвърждава и от писмо рег. № СОА24-ДИ11-998 от 13.03.2024 г. на Столична община, според което камерите са разположени на кръстовището на [улица]и [улица]. Според писмото на Столична община системата за видеонаблюдение, собственост на дирекция «Сигурност» на СО, съхранява архив за период от 30 дни, т.е. СРС не бил могъл да допусне процесуално нарушение поради неизискването на тези записи, тъй като същите не са съществували с оглед краткия им срок на съхранение.

Независимо, че считано от подаване на възражението по чл.44, ал.1 от ЗАНН, в този период АНО би могъл да изиска записи от визираните камери, то, противно на твърдяното от касатора, същите не биха допринесли за изясняване на спора от фактическа страна. Както правилно е приел районният съд, нарушението на чл.104б, т.2 от ЗДвП се доказва по категоричен и несъмнен начин от показанията на служителите – очевидци, съответни на писмените доказателства по делото, поради което за доказаност на нарушението изначално не е необходимо да има видеозаписи. Недоказани и неконкретизирани са твърденията на наказаното лице за наличие на камери «по цялото протежение на [улица]. Разминаването между свидетелските показания относно мястото на извършване на нарушението «дрифт» не навежда на извод за недоказаност на това нарушение. Това е така от една страна поради задължението за съвкупна преценка на цялата доказателствена съвкупност. От друга страна, показанията на св. С. са по-детайлни и обстоятелствени, вкл. съответни на писмените доказателства по делото. Противно на поддържаното от касатора, точното местоположение на контролните органи не е елемент от фактическия състав на установените нарушения, поради което не следва да бъде посочено в АУАН и НП. От друга страна, относно местоположението на служебния автомобил в хода на съдебното производство са събрани относими доказателства, които потвърждават посоченото в АУАН и НП, че служителите на ОЗ РУ-СДВР се явяват свидетели-очевидци на нарушенията.

При доказаност на нарушението на чл.104б, т.2 от ЗДвП, съответни на санкционната норма на чл.175а, ал.1, предл.3 от ЗДвП са наложените в абсолютен размер административни наказания «глоба» в размер на 3000 лв. и

«лишаване от право да управлява МПС» за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП. Предвид чл.189з от ЗДвП е неприложимо освобождаването от административнонаказателна отговорност по чл.28 от ЗАНН.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева, изрично поискано от юрк. П. в писмена защита от 19.04.2025 г.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3029 от 26.06.2024 г. по нахд № 16598/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-и състав, в частта, с която е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-024903 от 18.10.2023 г., издадено от началник група в отдел «Пътна полиция» на СДВР, относно наложени на М. С. З., ЕГН [ЕГН], на основание чл.175а, ал.1, пр.3 от ЗДвП административни наказания «глоба» в размер на 3000 лв. и «лишаване от право да управлява МПС» за 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА М. С. З., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Й. П. Й. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.